ประสิทธิภาพการให้ลูก ของสุกรพันธุ์ต่างประเทศ

*Reproductive Performance of Imported Swine

โดย

ดร. ทิม พรรณศิริ

กรมปศุสัตว์

ปัจจุบันการเลี้ยงสุกรนับว่าเป็นอาชีพที่สำคัญอย่างหนึ่งของเกษตรกรไทย และในระยะหลังๆ นี้ปรากฏว่าเกษตรกรได้หันมาให้ความสนใจต่อสุกรพันธุ์ต่างประเทศมากขึ้น ดังจะเห็นได้แม้ในท้องที่ที่ห่างไกลจากกรุงเทพฯ หรือต่างจังหวัดเกษตรกรก็นิยมเลี้ยงสุกรพันธุ์ต่างประเทศโดยทั่วไป สุกรพันธุ์พื้นเมืองเกือบจะเรียกว่าสูญพันธุ์ไปแล้วก็ว่าได้

สำหรับสุกรพันธุ์ต่างประเทศที่ได้นำเข้ามาเลี้ยงในบ้านเรามีหลายพันธุ์ด้วยกัน เช่น สุกรพันธุ์ เบิร์กเชียร, แฮมเชียร์, มิดเด้ลไว้ท์ โปแลนด์ไชนา, ลาร์จไว้ท์, ดูรอกเจอร์ซี และแลนด์เรซ เป็นต้น แต่ในปัจจุบันนี้พันธุ์ที่นิยมเลี้ยงในบ้านเราก็คือสุกรสามพันธุ์หลัง คือ ลาร์จไว้ท์, ดูรอกเจอรซี และแลนด์เรซ

ปัญหาที่มักจะมีผู้ถามเสมอก็คือว่าเลี้ยงสุกรพันธุ์อะไรจึงจะดีที่สุด ข้อนี้ดูๆ ก็ตอบไม่ยาก ดูๆ ก็ตอบไม่ใช่ง่ายเหมือนกัน เพราะลำพังแต่จะตอบจากข้อสังเกตโดยทั่วๆ ไปก็พอจะได้แต่ถ้าเราจะเอาตัวเลขทางวิชาการมาพูดกันจริงๆ บ้างก็คงจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจบ้างเป็นแน่ว่าสุกรพันธุ์ใดจะดีกว่าพันธุ์ใด และดีกว่ากันมากน้อยอย่างไร

เพื่อประโยชน์ดังกล่าวการศึกษาเรื่องประสิทธิภาพการให้ลูกของสุกรพันธุ์ต่างประเทศจึงได้รับเลือกทำการศึกษาก่อนเป็นอันดับแรก และหวังว่าการศึกษานี้คงจะเป็น

---

* ประชุมวิชาการของสัตวแพทยสมาคม 21 – 22 ตุลาคม 2518

ประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจในเรื่องนี้ไม่มากก็น้อย ส่วนรายละเอียดอื่น ๆ จะได้นำเสนอในโอกาสต่อไป

การศึกษาเอกสาร

ได้มีผู้เลี้ยงสุกรพันธุ์ต่างประเทศจำนวนมากที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบการให้ลูกของสุกรพันธุ์ต่าง ๆ แต่ดูเหมือนจะเป็นการศึกษาเฉพาะตัว และยังไม่มีผู้ใดรายงานไว้เป็นหลักฐานเท่าที่ควร ยกเว้นรายงานของศูนย์บำรุงพันธุ์สุกรแห่งชาติ ซึ่งทางแผนกสัตว์เล็ก กองบำรุงพันธุ์สัตว์ กรมปศุสัตว์ได้รวบรวมจัดทำไว้เป็นรายงานประจำปีทุกปี ซึ่งได้รายงานถึงการให้ลูกของสุกรพันธุ์ดูรอกเจอร์ซี และลาร์จไวท์ ไว้สำหรับในปี 2516 ซึ่งได้รายงานไว้ล่าสุดว่า สุกรพันธุ์ลาร์จไวท์ เฉลี่ยทั่วประเทศให้ลูกเฉลี่ย 8.75 ตัว ต่อครอก และจำนวนลูกที่เหลือมีชีวิตเมื่อ 3 อาทิตย์ และ 8 อาทิตย์ เฉลี่ย 8.16 ตัว และ 8.08 ตัว ต่อครอกตามลำดับ ส่วนสุกรพันธุ์ ดูรอกเจอร์ซี ให้ลูกเมื่อคลอดเฉลี่ย 8.33 ตัว และจำนวนลูกเมื่อ 3 อาทิตย์ และ 8 อาทิตย์ เฉลี่ย 7.72 ตัว และ 7.42 ตัว ต่อครอกตามลำดับ

อย่างไรก็ตามตัวเลขที่ได้รายงานไว้นี้แตกต่างกันมากระหว่างผลการให้ลูกของศูนย์บำรุงพันธุ์สุกรแห่งชาติ (ศ.ส.ร.) และของสถานีบำรุงพันธุ์สัตว์ต่าง ๆ ของกรมปศุสัตว์ ซึ่งในรายงานเดียวกันนี้ ได้สังเกตพบว่าสุกรลาร์จไวท์ของ ศ.ส.ร. เฉลี่ยแล้วให้ลูกคอกละ 9.01 ตัว และจำนวนเมื่อ 3 และ 8 อาทิตย์เฉลี่ย 8.96 ตัว และ 8.90 ตัว ตามลำดับ ส่วนสุกรดูรอกเจอร์ซี ให้ลูกเฉลี่ยครอกละ 8.62 ตัว และจำนวนเมื่อ 3 และ 8 อาทิตย์ เฉลี่ย 8.24 และ 8.22 ตัว ตามลำดับ

ส่วนผลงานของสถานีบำรุงพันธุ์สัตว์ต่าง ๆ ทั่วประเทศได้รายงานไว้ว่าสุกรพันธุ์ลาร์จไวท์ให้ลูกเฉลี่ยครอกละ 8.35 ตัว และจำนวนเมื่อ 3 และ 8 อาทิตย์ เฉลี่ย 7.17 ตัว และ 7.07 ตัว ตามลำดับส่วนสุกรพันธุ์ ดูรอกเจอร์ซีให้ลูกเฉลี่ยครอกละ 7.99 ตัว และจำนวน เมื่อ 3 อาทิตย์ และ 8 อาทิตย์ เฉลี่ย 7.09 และ 6.44 ตัว ตามลำดับ

ในด้านการเจริญเติบโตของสุกรดูรอกเจอร์ซี เปรียบเทียบกับสุกรพันธุ์ลาร์จไวท์

ตารางที่ 1

ประสิทธิภาพการให้ลูกของสุกรพันธุ์ต่างประเทศ

สิ่งที่ศึกษา	พันธุ์สุกร		
	ดูรอกเจอร์ซี	ลาร์จไว้ท์	แลนด์เรซ
จำนวนลูกสุกรเมื่อคลอดทั้งหมด ตัว	8.66	10.15	10.15
จำนวนลูกสุกรที่คลอดมีชีวิต ตัว	7.64	9.40	8.86
จำนวนลูกสุกรเมื่อหย่านม ตัว*	5.83	8.36	7.97

หมายเหตุ *ลูกสุกรหย่านมเมื่ออายุ 4 อาทิตย์

จากตารางที่ 1 จะพบว่าสุกรพันธุ์ลาร์จไว้ท์ให้ลูกดีที่สุด เฉลี่ยแล้วให้ลูกเมื่อคลอดทั้งหมด 10.15 ตัว เมื่อหลังคลอดที่ยังมีชีวิตอยู่เฉลี่ย 9.40 ตัว และเมื่อหย่านมเฉลี่ย 8.36 กัว รองลงมาคือสุกรพันธุ์แลนด์เรซ ซึ่งให้ลูกเมื่อคลอดทั้งหมดเฉลี่ย 10.15 ตัว ที่คลอดมีชีวิตเฉลี่ย 8.86 ตัว และเมื่อหย่านมเฉลี่ย 7.97 ตัว ส่วนสุกรดูรอกเจอร์ซี มีอัตราการให้ลูกต่ำที่สุด คือให้ลูกเมื่อคลอดทั้งหมดเฉลี่ย 8.66 ตัว และลูกมีชีวิตเมื่อคลอดเฉลี่ย 7.64 ตัว และเมื่อหย่านมเฉลี่ย 5.83 ตัว

ข. อัตราการตาย

ปัญหาสำคัญในการเลี้ยงสุกรก็คือการตายในระยะเล็ก ซึ่งทำให้ผู้เลี้ยงต้องประสบกับการขาดทุน และจากการศึกษานี้ได้พบว่าลูกสุกรพันธุ์ต่าง ๆ มีอัตราการตายดังได้แสดงไว้ในตารางที่ 2 ของรายงาน

ตารางที่ 2

อัตราการตายของลูกสุกรพันธุ์ต่างประเทศ

สิ่งที่ศึกษา	พันธุ์สุกร		
	ดูรอกเจอร์ซี	ลาร์จไว้ท์	แลนด์เรซ
อัตราการตายหลังคลอด %	11.77	7.51	12.70
อัตราการตายก่อนหย่านม* %	23.59	10.92	10.04
อัตราการตายทั้งหมด	35.35	18.43	22.74

หมายเหตุ *ลูกสุกรได้รับการหย่านมเมื่อ 4 อาทิตย์

จากตารางที่สอง จะพบว่าสุกรพันธุ์ลาร์จไว้ท์ มีอัตราการตายน้อยที่สุด รองลงมาคือสุกรพันธุ์แลนด์เรซ และที่ตายมากที่สุดคือสุกรพันธุ์ดูรอกเจอร์ซี

สุกรพันธุ์ลาร์จไว้ท์มีอัตราการตายทั้งหมด 18.43 % แบ่งเป็นการตายหลังคลอด 7.51 % และการตายก่อนหย่านม 10.92 % ส่วนสุกรพันธุ์แลนด์เรซ มีอัตราการตายทั้งหมด 22.74 % แบ่งเป็นการตายหลังคลอด 12.70 % และก่อนหย่านม 10.04 % สำหรับสุกรพันธุ์ดูรอกเจอร์ซี มีอัตราการตายทั้งหมด 35.36 % แบ่งเป็นการตายหลังคลอด 11.77 % และก่อนหย่านม 23.59 %

เป็นที่น่าสังเกตว่าสุกรพันธุ์แลนด์เรซมีอัตราการตายหลังคลอดมากที่สุด รองลงมาคือดูรอกเจอร์ซีและมีน้อยที่สุดคือลาร์จไว้ท์ ซึ่งมีอัตราการตายเฉลี่ย 12.70 % 11.77 % และ 7.51 % ตามลำดับ

สำหรับอัตราการตายก่อนหย่านม ของสุกรพันธุ์ลาร์จไว้ท์ และแลนด์เรซมีอัตราการตายใกล้เคียงกัน แต่ของพันธุ์รอกเจอร์ซีสูงที่สุด กล่าวคือมีอัตราการตายก่อนหย่านม 10.92 % 10.04 % และ 23.59 % ตามลำดับ

ค. น้ำหนักตัวเมื่อคลอด 3 อาทิตย์และหย่านม

น้ำหนักตัวเมื่อคลอด 3 อาทิตย์ และหย่านม (เมื่อ 4 อาทิตย์) ของลูกสุกรพันธุ์ต่าง ๆ ได้แสดงไว้ในตารางที่ 3 ของรายงาน

ตารางที่ 3

น้ำหนักแรกเกิด 3 อาทิตย์ และหย่านมของลูกสุกรพันธุ์ต่าง ๆ

สิ่งที่ศึกษา	พันธุ์สุกร		
	ดูรอกเจอร์ซี	ลาร์จไว้ท์	แลนด์เรซ
น้ำหนัก			
เมื่อคลอด ก.ก.	1.40	1.26	1.43
เมื่อ 3 อาทิตย์ ก.ก.	4.03	4.81	4.90
เมื่อหย่านม* ก.ก.	5.57	5.70	6.16

หมายเหตุ *หย่านมเมื่อลูกสุกรอายุได้ 4 อาทิตย์

จากตารางที่ 3 จะพบว่าสุกรพันธุ์แลนด์เรซเมื่อเกิดและเมื่อหย่านมมีน้ำหนักมากที่สุด แต่สุกรดูรอกเจอร์ซี ซึ่งมีน้ำหนักแรกเกิดรองลงมากลับมีน้ำหนักตัวเมื่อหย่านมน้อยที่สุด ส่วนสุกรพันธุ์ลาร์จไว้ท์ เมื่อแรกเกิดมีน้ำหนักตัวเฉลี่ยน้อยที่สุดแต่เมื่อหย่านมกลับมีน้ำหนักตัวรองลงมาจากแลนด์เรซ ดังจะพบว่าสุกรพันธุ์แลนด์เรซเฉลี่ยเกิด อายุ 3 อาทิตย์ และหย่านมหนัก 1.43 ก.ก. 4.90 ก.ก. และ 6.16 ก.ก. ตามลำดับส่วนสุกรพันธุ์ลาร์จไว้ท์มีหนักทั้งสามระยะดังกล่าวหนักเฉลี่ย 1.26 ก.ก. 4.81 ก.ก. และ 5.70 ก.ก. ในทำนองเดียวกันสุกรพันธุ์ดูรอกเจอร์ซีมีน้ำหนักดังกล่าวเฉลี่ย 1.40 ก.ก. 4.03 ก.ก. และ 5.57 ก.ก. ตามลำดับ

ง. การกระจายของขนาดของคอกเมื่อหย่านมของสุกรพันธุ์ต่าง ๆ

ขนาดของคอกเมื่อหย่านมนับว่ามีความสำคัญต่อเศรษฐกิจมาก เพื่อให้ทราบว่าสุกรแต่ละพันธุ์มีการกระจายของขนาดคอกเป็นอย่างไร จึงได้นำตัวเลขดังกล่าวมาศึกษาการกระจายของขนาดของคอกของสุกรแต่ละพันธุ์ตั้งแต่น้อยที่สุด (คือ 1 ตัว) ไปจนถึงมากที่สุด ซึ่งจะเห็นได้จากตารางที่ 4 ของรายงาน

ตารางที่ 4

การกระจายของขนาดของคอกเมื่อหย่านมของสุกรพันธุ์ต่าง ๆ

ขนาดของคอก	ดูรอกเจอร์ซี		ลาร์จไว้ท์		แลนด์เรซ	
ตัว	%	% สะสม	%	% สะสม	%	% สะสม
1	5.72	5.32	1.08	1.08	1.92	1.96
2	1.77	7.09	2.17	3.25	—	1.96
3	10.05	17.14	—	3.25	3.92	5.98
4	5.91	23.05	7.60	10.85	6.86	12.74
5	10.65	33.70	2.17	13.02	1.96	14.70
6	15.30	49.08	6.52	19.54	9.80	24.50
7	17.15*	66.23	15.21	34.75	10.78	35.28
8	16.56	82.79	14.13	48.88	19.60*	54.88

จ. การผิดปกติและการถ่ายทอดทางพันธุกรรม

ในการศึกษาครั้งนี้ได้พบว่าสุกรพันธุ์แลนด์เรซมีปัญหาด้านสุขภาพมากที่สุด โดยสุกรแลนด์เรซจะมีปัญหาเรื่องขาหลังกะเผลก และข้อขาบวมมากที่สุด โดยเฉพาะเมื่อสุกรมีน้ำหนักเกินกว่า 80 ก.ก. โดยที่สุกรทั้งสามพันธุ์ได้รับอาหารสูตรเดียวกันในระยะต่าง ๆ ของการเจริญเติบโตโดยตลอด แต่สุกรดูรอกเจอร์ซีและสุกรลาร์จไวท์ไม่ปรากฏว่ามีปัญหาดังกล่าว และในรายที่เป็นมาก ๆ สุกรถึงกับนั่งกับพื้นทำให้ไม่สามารถนำมาใช้ผสมพันธุ์ได้ทั้งตัวผู้และตัวเมีย และมีแนวโน้มให้เชื่อว่าอาจเนื่องมาจากการขาดอาหารบางอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีแนวโน้มที่ชี้ให้เห็นว่าสูตรอาหารที่ให้มีการขาดไบโอติน หรืออาจเนื่องจากการขาดแร่ธาตุพวกแคลเซียม, ฟอสฟอรัส, สังกะสี, แมงกานีส หรือเซเลเนียม หรืออาจเนื่องมาจากความไม่สมดุลย์ของแร่ธาตุดังกล่าว หรืออาจเนื่องมาจากลักษณะทางพันธุกรรมของสุกรพันธุ์แลนด์เรซเองก็ได้

อย่างไรก็ตามผู้ทดลองเชื่อว่าสูตรอาหารที่ให้สุกรแลนด์เรซ ควรจะมีความแตกต่างกว่าสูตรที่ใช้เลี้ยงสุกรลาร์จไวท์ และ ดูรอกเจอร์ซี

นอกจากนี้ยังพบว่าสุกรแลนด์เรซมีการถ่ายทอดลักษณะที่ไม่ดีทางพันธุกรรมมากกว่าสุกรพันธุ์อื่น ๆ โดยเฉพาะลักษณะของไส้เลื่อนที่สะดือหรือที่ถุงอัณฑะและคลอดออกมาไม่มีทวารหรือมีอวัยวะเพศผิดปกติ สำหรับสุกรดูรอกเจอร์ซีและลาร์จไวท์ ปรากฏว่าน้อยมาก แต่ถึงกระนั้นจำนวนที่เกิดในสุกรดูรอกเจอร์ซีดูเหมือนจะมากกว่าสุกรลาร์จไวท์

วิจารณ์

จากการศึกษาประสิทธิภาพการให้ลูกของสุกรพันธุ์ต่างประเทศสามพันธุ์คือ ดูรอกเจอร์ซี, ลาร์จไวท์ และแลนด์เรซ มีแนวโน้มที่น่าเชื่อได้ว่าสุกรลาร์จไวท์ มีประสิทธิภาพการให้ลูกสูงที่สุด รองลงมาก็คือสุกรพันธุ์แลนด์เรซ และต่ำที่สุดก็คือสุกรดูรอกเจอร์ซี ซึ่งการสังเกตนี้ได้มีผลสอดคล้องกับรายงานของผลงานของ ศ.ส.ร. (2517) ซึ่งพบว่าสุกรลาร์จไวท์มีประสิทธิภาพการให้ลูกดีกว่าสุกรพันธุ์ดูรอกเจอร์ซีเช่นกัน แต่ผลตรงกันข้ามก็

คือน้ำหนักเมื่อแรกเกิดและเมื่อ 3 อาทิตย์ ของสุกรดูรอกเจอร์ซี และลาร์จไว้ท์ ได้ผลตรงกันข้ามกันคือจากรายงานของ ศ.ส.ร. (2516) พบว่าสุกรดูรอกเจอร์ซี เมื่อเกิดมีน้ำหนักตัวน้อยกว่าสุกรลาร์จไว้ท์ (1.25 ก.ก. เปรียบเทียบกับ 1.34 ก.ก.) แต่ในรายงานนี้กลับพบว่าสุกรดูรอกเจอร์ซีเมื่อแรกเกิดมีน้ำหนัก 1.26 ก.ก. แต่เมื่ออายุ 3 อาทิตย์ในรายงาน ศ.ส.ร. (2517) สุกรดูรอกเจอร์ซีหนัก 4.86 ก.ก. ซึ่งหนักกว่าสุกรลาร์จไว้ท์ ซึ่งหนัก 4.64 ก.ก. ส่วนในรายงานนี้ได้พบว่าสุกรพันธุ์ลาร์จไว้ท์เมื่อ 3 อาทิตย์หนัก 4.81 ก.ก. ซึ่งหนักกว่าสุกรดูรอกเจอร์ซี ซึ่งหนัก 4.03 ก.ก.

อย่างไรก็ตามน้ำหนักเมื่อหย่านมของรายงาน ศ.ส.ร. แตกต่างกว่าน้ำหนักเมื่อหย่านมของการศึกษาครั้งนี้ แต่ถ้าจะดูตัวเลขน้ำหนักตัวเฉลี่ย เมื่อหย่านมเมื่อ 4 อาทิตย์ ของสุกรทั้งสองพันธุ์แล้วจะพบว่าใกล้เคียงกันมากคือ 5.57 ก.ก. ในสุกรดูรอกเจอร์ซี และ 5.70 ก.ก. ในสุกรลาร์จไว้ท์ ส่วนในรายงาน ศ.ส.ร. (2517) กลับพบว่าสุกรดูรอกเจอร์ซีหนักกว่าสุกรลาร์จไว้ท์เมื่อ 8 อาทิตย์ คือสุกรดูรอกเจอร์ซีหนัก 13.23 ก.ก. เปรียบเทียบกับสุกรลาร์จไว้ท์หนัก 11.50 ก.ก.

สำหรับปัญหาเรื่องการผิดปกติของขาหลัง แม้ ศ.ส.ร. (2517) จะมิได้รายงานไว้แต่ก็เป็นที่ประจักษ์กันโดยทั่ว ๆ ไป ว่าสุกรแลนด์เรซมีอาการผิดปกติของขาหลังอยู่เกือบทุกแห่งนับว่าเป็นข้อเสียทั้งในแง่การเลี้ยงเป็นสุกรพันธุ์และสุกรขุน จึงนับว่าสุกรพันธุ์นี้แม้จะมีประสิทธิภาพในการให้ลูกดีใกล้เคียงกับสุกรพันธุ์ลาร์จไว้ท์ก็ตาม แต่ในขณะนี้ยังควรจะรอไว้พิจารณาดูก่อน หรือรอจนกว่านักวิชาการจะได้แก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าวให้ได้เสียก่อน จึงค่อยพิจารณาใหม่อีกครั้ง

ปัญหาเรื่องการถ่ายทอดลักษณะที่ไม่ดีทางพันธุกรรมมายังลูกนับว่าเป็นสิ่งที่น่าจะได้รับความสนใจเป็นอย่างยิ่ง แต่จากการศึกษาจากฟาร์มต่าง ๆ หลายฟาร์มก็พบว่าการถ่ายทอดลักษณะที่ไม่ดีทางพันธุกรรมดังกล่าวก็มีความแตกต่างกันมาจากฟาร์มหนึ่งไปยังอีกฟาร์มหนึ่ง ทั้งนี้ขึ้นกับแหล่งของสุกรที่ได้มาเป็นส่วนใหญ่ สุกรจากบางฟาร์มก็มีการถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรมน้อยมาก แต่สุกรจากบางฟาร์มก็พบว่ามีการถ่ายทอดลักษณะที่ไม่ดี

ทางพันธุกรรมสูงมาก ดังนั้นผู้ที่ซื้อสุกรจากต่างประเทศเข้ามาทำพันธุ์จึงควรจะได้ศึกษารายละเอียดเหล่านี้ก่อนที่จะสั่งพันธุ์สุกรจากที่ใดที่หนึ่งมาทำการเลี้ยงในบ้านเรา มิฉะนั้นอาจจะเป็นการแพร่ลักษณะที่ไม่ดีทางพันธุกรรมออกไปทั่วประเทศ

อย่างไรก็ตามได้ทราบว่าขณะนี้ประเทศเดนมาร์ก ได้ยอมจำหน่ายสุกรพันธุ์แลนด์เรซ ซึ่งเป็นพันธุ์ดั้งเดิมหรือต้นกำเนิดของพันธุ์แลนด์เรซของโลกแล้ว ผู้ที่คิดจะสั่งสุกรพันธุ์นี้เข้ามาเลี้ยงทำพันธุ์ต่อไปน่าจะได้มีการพิจารณาคัดเลือกซื้อจากฟาร์มในประเทศเดนมาร์กบ้าง และพร้อมกันนั้นก็อาจจะแก้ไขปัญหาเรื่องขาหลังอ่อนแอในสุกรแลนด์เรซที่พบทั่วๆ ไปในบ้านเรา เพราะจากการศึกษาส่วนตัวของผู้รายงานก็ไม่พบว่าปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาของสุกรแลนด์เรซในประเทศเดนมาร์กในขณะนี้

สรุป

จากการศึกษาประสิทธิภาพการให้ลูกของสุกรพันธุ์ต่างประเทศรวม 3 พันธุ์ ซึ่งแบ่งเป็นสุกรพันธุ์ดูรอกเจอร์ซี 184 แม่ สุกรพันธุ์ลาร์จไว้ท์ 92 แม่ และสุกรแลนด์เรซ 105 แม่ ได้พบว่า.—

1. สุกรพันธุ์ดูรอกเจอร์ซีให้ลูกเฉลี่ยต่อครอกเมื่อหย่านมที่ 4 อาทิตย์ 5.83 ตัว มีอัตราการตายทั้งหมดก่อนหย่านมเฉลี่ย 35.36 % มีน้ำหนักตัวเมื่อเกิด 3 อาทิตย์ และหย่านมหนักเฉลี่ย 1.40 ก.ก. 4.03 ก.ก. และ 5.75 ก.ก. ตามลำดับ และมีขนาดของครอกเล็กกว่า 8 ตัว 66.32 %

2. สุกรพันธุ์ลาร์จไว้ท์ให้ลูกเฉลี่ยต่อครอกเมื่อหย่านมที่ 4 อาทิตย์ 8.36 ตัว มีอัตราการตายทั้งหมดก่อนหย่านม 18.43 % น้ำหนักเมื่อแรกเกิด, 3 อาทิตย์ และหย่านม 1.26 ก.ก. 4.81 ก.ก. และ 5.70 ก.ก. ตามลำดับ และมีขนาดของครอกเล็กกว่า 8 ตัว 34.75 %

3. สุกรพันธุ์แลนด์เรซให้ลูกเฉลี่ยเมื่อหย่านมที่ 4 อาทิตย์ 7.97 ตัว มีอัตราการตายทั้งหมดก่อนหย่านม 22.74 % มีน้ำหนักเฉลี่ยเมื่อเกิด, 3 อาทิตย์ และเมื่อหย่านม 1.43 ก.ก. 4.90 ก.ก. และ 6.16 ก.ก. ตามลำดับ และให้ลูกมีขนาดของครอกน้อยกว่า 8 ตัว 35.25 %

Conclusion

The total number of 318 lilters which including 184 lilters from Duroc Jersey, 92 lilters from Large white and 105 liltets from Landrace were analysed for reproductive performance. It was observee that the best is Large white, the Landrace and Duroc Jersey are the second and third on reproductive performances.

คำนิยม

ผู้รายงานขอขอบคุณฟาร์มที่ไม่ประสงค์ออกนามในการที่อนุญาตให้ผู้รายงานได้เข้าศึกษาและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ในการจัดทำเป็นรายงานนี้เป็นอย่างสูง และขอขอบคุณ คุณสำเนียง ฤทธิเดช และ คุณบุปผา สุขมาก ที่ได้ช่วยจัดพิมพ์เอกสารและเย็บเล่มของรายงานจนสำเร็จออกมาเป็นรายงานนำเสนอต่อท่านผู้อ่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย

นอกจากนี้ผู้รายงานขอขอบคุณ นายพจน์ พุฒรังษี ผู้อำนวยการกองวิชาการ ที่ได้ช่วยเหลือและสนับสนุนให้การศึกษานี้ได้สำเร็จออกมา

เอกสารอ้างอิง

1. แผนกสัตว์เล็ก, กองบำรุงพันธุ์สัตว์ กรมปศุสัตว์ (2517) รายงานผลของ ศ.ส.ร. และการสัมนาพัฒนาการผลิตสุกรปีที่ 16 ฉบับที่ 1 กรกฎาคม 2517 จำนวน 121 หน้า

2. Li, Jerome. 1957. Introduction to Statistical Inference. Edwards Brothers, Inc., Ann Arbor, Michigan. 553 P.